

МІЖРЕГІОНАЛЬНА
АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Випуск 9

*Матеріали VII Міжнародної науково-практичної конференції
“Україна як геополітична реальність: політика,
економіка, право, духовність”,
м. Київ, МАУП, 21 березня 2013 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2013

Рецензенти: *О. В. Куроченко*, д-р екон. наук, проф.
А. С. Лисецький, д-р екон. наук, проф.
К. В. Пічик, канд. екон. наук, доц.

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 5 від 29.05.13)*

Редакційна колегія:

А. М. Подоляка (голова), д-р юрид. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (заступник голови), канд. техн. наук;
М. Ф. Головатий, д-р політ. наук, проф.;
О. В. Куроченко, д-р екон. наук, проф.;
А. С. Лисецький, д-р екон. наук, проф.;
І. П. Розпутенко, д-р наук держ. упр., проф.;
Г. П. Ситник, д-р наук держ. упр., проф.;
Ю. П. Сурмін, д-р соціальних наук, проф.;
В. В. Утвенко, канд. іст. наук, доц.;
Н. М. Чернуха, д-р пед. наук, проф.;
М. В. Чечетов, д-р наук держ. упр., проф.;
Н. П. Ярош, д-р наук держ. упр.

Видання здійснене в рамках проекту
“Наукові праці МАУП”

Становлення і розвиток української державності : [зб. наук. пр.] /
М50 МАУП. — К.: ДП “Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

Вип. 9: Матеріали VII Міжнародної науково-практичної конференції
“Україна як геополітична реальність: політика, економіка, право, ду-
ховність”, м. Київ, МАУП, 21 берез. 2013 р. / редкол.: А. М. Подоляка
(голова) [та ін.]. — 2013. — 288 с. : іл. — Бібліогр. в кінці ст.

Розглядаються питання організації управлінської діяльності, управління персо-
налом в сучасних організаціях, досліджуються актуальні проблеми менеджменту, що
свідчить про активне залучення студентів до проведення наукової діяльності. Це дасть
можливість усім бажаючим ознайомитися із сучасним станом управлінської науки в
Україні.

Для студентів, викладачів і всіх, хто цікавиться менеджментом.

ББК 65.290-2я43

Новацька Н. І.

Формування управлінської думки
в Україні з другої половини XIX ст.
і до початку XX ст. 82

Паршина Н. П.

Геополітична ідентичність
населення України:
фактори формування..... 86

Радченко О. Б.

Самолегітимація і суб'єктність
як умови геополітичної
безпеки сучасного українського
суспільства 90

Соколовська К. М.

Українська мова як чинник
формування духовності нової
генерації українців 93

Шуст В. В.

Соціокультурні аспекти впливу
глобалізаційних процесів
на українське суспільство 100

Подолька С. А.

Адміністративні процедури
прокурорської діяльності щодо
звернення громадян 103

Юлдашев С. О.

Використання альтернативних
методів розгляду економічних
спорів за кордоном..... 109

Ємельянов А. С.

Вексельні правовідносини як
самостійний інститут
господарського права 111

Лісовський П. М.

Феноменологічна редукція духовного
капіталу як сенсорно-розумовий
акт у конструктивній моделі
мудрості: філософсько-політичний
вимір..... 113

Степанюк І. В.

Духовный смысл современных
экономических отношений 116

Темник І. О.

Економіка знань за сучасних
геополітичних умов 123

Тімашова В. М.

Культурне надбання в сучасному
інформаційному суспільстві..... 126

Костюк Т. О.

Динаміка змін зовнішньополітичних
пріоритетів України і їх вплив
на імідж держави у світі 128

Баєв В. В.

Формування системи безпеки
туристичного підприємства в умовах
глобальної нестабільності 131

**Доносо Варгас Дієго Хосе,
Доносо Варгас Сантьяго Феліпе,
Доносо Варгас Хавієр**

Стратегія національної безпеки
України в умовах глобалізованого
світу 137

Магеррамзаде Алібала Саттар огли

Основні засоби протистояння
фінансовій кризі на національному
і міжнародному рівні..... 141

Астафьева Г. И.

Утраченная эмпатия, социальные
проблемы, “эмоциональное выгорание”
и необходимые решения 149

Бондаренко С. В.

Роль громадської дипломатії у
національному брендингу України 153

Вакуленко Н. А.

Активізація самостійної роботи
студентів-економістів як шлях
до запровадження у навчальний
процес проекту “Європейський
Мовний Портфель
для економістів” 155

ДИНАМІКА ЗМІН ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНИХ ПРІОРИТЕТІВ УКРАЇНИ І ЇХ ВПЛИВ НА ІМІДЖ ДЕРЖАВИ У СВІТІ

Становлення і розвиток української державності, вип. 9, с. 128 — 130

Зовнішня політика держави — це вектор спрямування зусиль володаючої спільноти задля отримання й утримання позитивного статусу на міжнародній арені та закріплення і гарантування для держави вигідного співробітництва з іншими країнами. Сфера зовнішніх відносин України регулюється законами України, Зовнішньополітичною доктриною, двосторонніми та багатосторонніми міждержавними договорами.

Варто відмітити, що визначення пріоритетів у зовнішній політиці неодмінно має ґрунтуватись на національних інтересах та принципі паритетності. Відстоювання національних інтересів у цій сфері виливається у встановлення особливого партнерства з іншими державами та міжнародними організаціями. Сутністю стратегічного партнерства є наявність такої міждержавної взаємодії, яка дає змогу партнерам, об'єднавши зусилля, досягнути життєво важливих внутрішньо- та зовнішньополітичних цілей. Надійність стратегічного партнерства визначається взаємною готовністю сторін враховувати інтереси одна одної, наявністю дієвих механізмів реалізації співробітництва, дисциплінованістю партнерських відносин.

З огляду на роль та місце України в геополітичному просторі її геостратегію визначають такі основні вектори спрямування зовнішньополітичної взаємодії: євразійський (СНД), євроатлантичний (ЄС, США, а отже, і НАТО) та східний, які формують відповідні парадигми зовнішньополітичного мислення. За роки незалежності в Україні було проголошено три офіційні доктринальні зовнішньополітичні ідеї: багатовекторність за президента Л. Кучми, євроатлантична інтеграція за роки перебування при владі В. Ющенка та позаблоковість з пріоритетністю до євроінтеграції, проголошена В. Януковичем. У 90-х роках ХХ ст. домінувала думка, що Україна має визначитися із середньо- та довгостроковими пріоритетами інтеграційної політики, враховуючи дію часто-густо різноспрямованих векторів. Тогочасні політики при владі вважали, що, виходячи із стратегічних інтересів України, для неї ключове значення на найближчі 15–20 років матиме розвиток зовнішньоекономічних зв'язків з країнами СНД, і насамперед з Росією та Білоруссю. Інтеграційна політика щодо цих країн мала б орієнтуватися на розвиток спіль-

них ринків товарів, послуг, капіталів і робочої сили, а також на створення промислово-фінансових груп. Зокрема, Д. Видрін та Д. Табачник підкреслювали, що “Україна має в своєму активі унікальний шанс постати як євразійська країна, що зберігає свою єдність та прагне до безконфліктного зближення сусідніх геополітичних регіонів”. Але, на наше глибоке переконання, стратегія зовнішньої політики держави має бути довгостроковою, з чітко визначеним вектором. Таким пріоритетним напрямом її розвитку може бути вступ до ЄС, хоча однозначно можна стверджувати, що розвивати лише один якийсь напрям не варто, геополітична ситуація України вимагає створення збалансованої системи відносин за всіма векторами, адже, хоча Україна є європейською державою, вона має певне коло інтересів поза межами регіону. Таким чином, згідно з логікою можливостей та ресурсів держава має йти паралельно за всіма прорахованими варіантами, а стратегічна мета України — інтеграція до європейських структур — не повинна виключати можливостей усебічного розвитку економічних, політичних та соціально-культурних відносин із країнами інших регіонів світу.

Не слід також забувати, що імідж держави у світі формує не лише правильна та виважена зовнішня політика, а й ефективно налаштована взаємодія політичних інститутів та органів влади всередині неї. У цьому аспекті сучасна Україна має мало шансів сприйматись як стабільна країна, з огляду на політичну кризу, яка загострилась після 2004 р., тобто

після так званої Помаранчевої революції, постійну конфронтацію між провладними силами й опозицією, непатріотизм українського політикуму, придушення свободи слова, нульову динаміку політичних реформаторських процесів, недієву економіку, відсутність ефективної соціальної політики, верховенства права, переслідування владою політичних опонентів та вибіркове правосуддя. Внутрішньополітичні прорахунки сил при владі у свою чергу негативно впливають на ведення зовнішніх відносин. Так, судові процеси над Ю. Тимошенко та Ю. Луценко, ініційовані за президентства В. Януковича, викликали не приховану негативну реакцію з боку ЄС та інших країн, що призвело до затягування з боку ЄС процесу підписання Угоди про асоційоване членство України. Повсемісно заговорили про згортання демократизаційних процесів в Україні та повернення до авторитарного режиму. Крім того, особисті амбіції очільників держави часто визначають сам вектор зовнішньої політики, який іноді йде навіть врозріз з офіційно проголошеним курсом. Так, наразі за задекларованої пріоритетності євроінтеграційних процесів більша інтенсифікація спостерігається у відносинах з Росією та обговоренні можливості приєднання до ЄЄП.

З огляду на такий стан речей можна зробити висновки, що задля успішного подолання негативного ставлення до України з боку інших держав можновладцям потрібно, по-перше, провести конструктивні реформи політичної системи, узаконивши роботу опозиції та унор-

мувавши діяльність усіх органів різних гілок влади та політичних інститутів; по-друге, провести внутрішню політику згідно з нормами міжнародного права та забезпечити гарантування дотримання основних прав і свобод людини і громадянина; по-третє, чітко усвідоми-

ти зовнішньополітичні пріоритети, на основі чого виробити ефективну, взаємовигідну і паритетну лінію щодо зовнішніх відносин з іншими країнами задля підвищення добробуту населення нашої держави й утвердження її позитивного іміджу на міжнародній арені.